

tion en Genpart af de minorerede Herredskort, som have ved Matrifulen, — saa vidt Generalstabens Opmaalinger ere fremstredne, muligens under Afbenyttelse af sammes efter den samme Maalestof affattede Plan- og Situationstegninger. Det er øjensynligt, at disse Kort vilde være aldeles fyldestgørende for alle kommunale Djemed (Sognegrænser, Beje, Vandløb o. s. v.), og det kan ikke være tvivlsomt, at den lette Afgang til, selv en blot Kalkering at erholde et Oversigtskort over hver Ejendom, vilde være til Nytte, jels for de enkelte Beboere. Endeligen er det Spørgsmaal blevet opkastet i Udvalget, om ikke det vigtige Djemed, at erstatte Mangelen af Udstifningskort, i det mindste delvis vilde kunne opnaas ved at bemyndige Forstanderskaberne i de Sogne, hvor Trangen dertil var stærkest, til for hele Kommunens Regning at rekvirere saa vel fuldstændige Matrifulkort, som et Vandvæsenkommissionensmode o. fr. ved Kendelse at afgøre, hvad der ikke kunde bringes i Rigtighed ved frivillig Vedtagelse. Naar dette skete under Forbehold af Lands Lov og Ret for dem, der erklærede ikke at ville underkaste sig Vandvæsenkommissionens Bølgift, vilde derved formentligen ingen Ret kræntes og de Tilfælde blive ganske saa, for hvilke saadanne Kort ikke vilde komme til at faa fuld Retskraft for alle kommende Tider. Det er imidlertid en Selvfølge, at disse Bemærkninger ikkun ere henstillede til Regeringens nærmere Overvejelse.

Udvalget skal herved omtale et samme fra Rigsdagsmandens for Aarhus Amts 1ste Valgtreds tilstillet Forflag til en Nedsættelse i Betalingen for Kort m. v. fra Matrifulkontoret. Dette har deraf en aarlig Nettoindtægt af omtrent 3,000 Rbd., hvorfor vedkommende Konto paa Indenrigsministeriets Budget naturligvis maatte forhøjes med et saa stort Beløb, som Indtægten formindstes. Udvalget, der intet finder at erindre imod, at Sagen finder sin Afgørelse under nærværende Lov, skønner dog ikke rettere, end at den nuværende Betaling i det hele er billig. En Undtagelse gør kun Taksten for Udskrifter af Matrifulberegningerne, som derfor foreslaas nedlat. Derimod fremkommer et stort Misforhold derved, at Betalingen er beregnet efter Edr. Land, og altsaa i Hedeegnene kan være over 100 Gange større i Forhold til Hartkornet, end i de frugtbare Dele af Landet. Det findes derfor billigt, vel ikke at rette Betalingen efter Hartkornet, men at sætte et Maximum for det Antal Edr. Land, som for hver Ed. Hartkorn skal betales. Dette vil kun medføre en ringe Afgang i Matrifulkontorets Indtægter, og afhjælpe den væsentligste Anke, hvortil den nuværende Takst kan give Anledning.

Udvalgets Forrifter staa endnu kun Straffebestemmelserne tilbage. Saadanne ere ikke nødvendige med Hensyn til Udstykninger, da disse kun kunne fuldbyrdes ved Tinglæsning og Omfkrivning i Amtssituens Bøger, og der saaledes er tilstrækkelig Afgang for Staten til at sitre sig mod enhver Ulovlighed. Derimod kunne de ikke undværes ved Sammenlægninger, som faktisk kunne udføres uden Sagttagelsen af de Former, hvorved deres Lovmedholdelighed skal sikres. For saa vidt det kun er Formen, der er overtraadt, kan Udvalget ikke billige, at Straffen for en saadan Politiforfeelse ved Hensynet dels til Hartkornets Størrelse, dels til den Nærrelse, der kan løbe inden dens Paatale, skal kunne opvokse til en uforholdsmæssig Størrelse. Er Sammenlægningen derimod ulovlig i Realiteten, maa Hensynet til dens Omfang vistnok komme i Betragtning, kun at det synes hensigtsmæssigere, at tage det Hartkorn til Maalestof, hvormed den lovlige Grænse er bleven overftrreden, end det tilfældige og uklare Begreb af den „tillagte“ Ejendom (§ 29). Da Ulovligheden imidlertid ikke afhjælpes ved Muldens Erlæggelse, og da det vilde være meget upassende, om det offentlige aarligen skulde paatale den samme Lovovertrædelse, foreslaas Anvendelsen af det i Lovgivningen sædvanlige Tvangsmiddel til at tilvejebringe dens Efterlevelse, en Evang, der maa kunne være stærk nok til at høje modvillig Trods. At den for Fæstegodsets Vedkommende foreslaaede temporære Indskrænkning fordrer tilsvarende og det alvorlige Straffebestemmelser, er en Selvfølge.

Lovudkastet er bestemt til at gælde for al Jord, ene med Undtagelse af Købstadsjorder. Efter de fra Indenrigsministeriet modtagne, vedlagte Oplysninger om disses hidtil værende Forhold, har Udvalget ikke troet at burde foreslaa, at Lovens Bestemmelser uden videre bringes til Anvendelse paa samme; men da disse Forhold i høj Grad trænge til en Ordning, indstilles, at der i Loven dertil gives Indenrigsministeriet en Bemyndigelse, som man tør haabe, ikke vil blive ubenyttet.

Gennem Rigsdagsmanden for Vejle Amts 1ste Valgtreds har Udvalget modtaget et Andragende om, at den ved Forordningen af 18de Oktober 1811 § 4 og 5 foreskrevne stigende Afgift af Købstadsjorder, der afhændes fra den Grund, hvortil de ved Udstykningen ere blevne henlagte, maa ophæves. Ganste vist er dette en meget virksom Hindring for Udstykningen af disse Jorder, og, ligesom Udvalget derfor finder, at der fra Formens